

TÕNIS VELLAMA boheemlikud valgused

Tõnis Vellama ise päris täpselt ei tea, kuidas valgustid tema ellu tulid, ometi on tema elu – vähemasti toine osa sellest – juba aastaid kogunisti nende päralt.

Tekst **Kairi Oja** Fotod **Meeli Küttim, erakogu**

“**T**artu Kunstikooli lõpetasin ma hoopis puidu erialal, Kunstiakadeemias õppisin tootedisaini. Viimasel kursusel hakkasin ette valmistama oma esimest unikaalset näitust, enamik neist olid kummalisel kombel valgustid,” meenutab Tõnis. Ilmselt ei olnud tegu juhusega, et ka oma diplomitööks valis ta valgustite sarja. “Osa sellest tööst leidis koha Tallinnas, Rahvusraamatukogu peasissekäigu ees. Tõsi, need hävisid aprillirahutustes,” räägib Tõnis.

Vastuse küsimusele, miks valgustite maailm teda paelub, on Tõnis ajapikku endast üles leidnud. “Lisaks materjali, vormi ja funktsiooni omadustele tekib siin veel üks, täiesti eraldiseisev mõõde – omamoodi *magic moment*, mis juhtub hetkel, mil valgus sisse lülitatakse,” avab Tõnis oma mõtet ja lisab, et valgusega sama oluline on ka vari. “See loob vormi. Me tajume ju ümbritsevat maailma läbi valguse ja varju.”

Tõnis peab end eelkõige valgustidisaineriks, vähemal määral on ette tulnud ka toote- ja keskkonnadisaini projekte, näiteks nagu Conifer ja ümarpalkidest pargipingid, mida näeb Tallinna botaanikaaias ja Pirita metsarajal.

Kogemusi maalt ja merelt

Koostöös sisearhitektidega on ta küll konkreetsetele objektidele valgusteid loonud ning ka ise sisekujundusprojektidega kätt proovinud. Üks oluline kaastöö oli tal aasta enne Eesti taasiseseisvumist noorte taanlaste asutatud kohvikule “The Ugly Duckling”. “Sealt tekkinud kontak-